

Άγιος Ιωάννης Χρυσόστομος: Ο Απόστολος Πάυλος πάνω από όλα είχε μέσα του τον έρωτα του Χριστού!

/ [Πνευματικά Αποσπάσματα](#)

- Επιμέλεια Στέλιος Κούκος

Αγίου Ιωάννου του Χρυσοστόμου

Ομιλία Δεύτερη

Τι είναι ο άνθρωπος, και πόση αξία έχει η καταγωγή μας, και σε πόση αρετή μπορεί να φτάση αυτό το ζώο, το φανέρωσε καλύτερα από όλους τους ανθρώπους ο Πάυλος.

Ακόμα τώρα εξακολουθεί, από τότε που έζησε, να υπερασπίζει την ανθρώπινη φύση μας για χάρη του Κυρίου, σ' όλους που την κατηγορούν, και να παρακινή στην αρετή, και να κλείνη τα στόματα εκείνων που βλαστημούν, και να δείχνη ότι δεν υπάρχει μεγάλη διαφορά ανά μέσα σ' αγγέλους και σ' ανθρώπους, αν θέλωμε να προσέχωμε τον εαυτό μας.

Γιατί από την ίδια φύση ήταν κι' εκείνος και δεν είχε διαφορετική ψυχή, ούτε κατοίκησε σε άλλο κόσμο. Ανατράφηκε στην ίδια γη και χώρα, κάτω από τους ίδιους νόμους και τα ίδια έθιμα, κι' όλους τους ανθρώπους τους ξεπέρασε, από τότε που υπήρξαν κι' έζησαν άνθρωποι.

Πού είναι λοιπόν αυτοί που λένε ότι είναι δύσκολη η αρετή κι' εύκολη η κακία;

Εκείνος αντιμιλεί σ' αυτούς και λέει· «Η προσωρινή ελαφρά θλίψη, προετοιμάζει αιώνιο ποσό δόξας που ξεπερνά κάθε μέτρο». Κι' αφού οι θλίψεις αυτές είναι ελαφρές, πολύ περισσότερο οι ηδονές του ανθρώπου.

Και δεν είναι να τον θαυμάζης μόνο γι' αυτό, ότι από την περίσσια προθυμία ούτε ένοιωθε καθόλου τους κόπους για την αρετή, αλλά ότι ζούσε στην αρετή χωρίς να περιμένη κανένα μισθό.

Γιατί εμείς κι' όταν μας περιμένη μισθός, δεν ανεχόμαστε να κοπιάσωμε γι' αυτήν, ενώ εκείνος και χωρίς βραβεία την ακολουθούσε και την αγαπούσε, και ξεπερνούσε με κάθε ευκολία αυτά που φαίνονται εμπόδια της αρετής.

Ούτε ασθένεια του σώματος, ούτε δυσκολία περιστάσεων, ούτε φυσικούς περιορισμούς προφασιζόταν, ούτε άλλο τίποτα. Είχε αναλάβει φροντίδα μεγαλύτερη κι' από όση έχουν στρατηγοί και βασιλείς κι' όλοι όσοι ζούν στη γη, κι' όμως ήταν ακούραστος κάθε μέρα, κι' όσο οι κίνδυνοι τον απειλούσαν, τόσο αποκτούσε δυνατότερη την προθυμία.

Αυτό φανέρωνε όταν έλεγε· «Τα περασμένα τα λησμονώ και προχωρώ σ' αυτά που έρχονται», κι' όταν περίμενε τον θάνατο καλούσε και τους άλλους να ευχαριστηθούν λέγοντας· «Κι' εσείς να χαίρετε και να παίρνετε μέρος στη χαρά μου».

Κι' όταν έβλεπε να έρχονται κίνδυνοι και προσβολές και κάθε ατιμία, σκιρτούσε πάλι, κι' έλεγε γράφοντας στους Κορίνθιους. «Γι' αυτό και νοιώθω χαρά στις ασθένειες, στις προσβολές, στους διωγμούς».

Αυτά τα ωνόμασε «όπλα δικαιοσύνης» φανερώνοντας ότι κι' από αυτά είχε πολύ μεγάλη ωφέλεια και πάντοτε απρόσβλητος ήταν από τους εχθρούς του. Παντού τον χτυπούσαν, τον υβριζαν, τον κακολογούσαν, κι' όμως εκείνος, σα να δοξαζόταν σε θριάμβους και σα να ύψωνε σ' όλη τη γη αδιάκοπα τα τρόπαια, έτσι καμάρωνε και χάρη ωμολογούσε στον Θεό, λέγοντας· «Ας έχη δόξα ο Θεός που μας κάνει πάντοτε να θριαμβεύωμε».

Για το κήρυγμα προτιμούσε να τον ντροπιάζουν και να τον κακολογούν

περισσότερο απ' όσο προτιμούμε εμείς να μας τιμούν.

Προτιμούσε το θάνατο παρά εμείς τη ζωή, και τη φτώχεια παρά εμείς τον πλούτο, και τους κόπους παρά άλλοι τις ανέσεις, κι' όχι μόνο περισσότερο, αλλά πολύ περισσότερο, και το να λυπάται πιο πολύ παρά άλλοι το να χαίρουν, και το να εύχεται για το καλό των εχθρών του πιο πολύ, απ' όσο εύχονται το κακό των εχθρών τους άλλοι.

Αντίστρεψε την τάξη των πραγμάτων, ή καλύτερα, εμείς την αντιστρέψαμε, γιατί εκείνος την εφύλαξε όπως ενομοθέτησε ο Θεός. Ήξερε καλά τι είναι φυσικό να γίνεται και τι δεν είναι.

Ποια απόδειξη έχομε γι' αυτά; Ο Παύλος ήταν άνθρωπος κι' είχε προτιμήσεις σ' αυτά κι' όχι σ' εκείνα. Αυτό μονάχα φοβόταν εκείνος και απόφευγε, το να αντιταχθή στον Θεό. Κανένα άλλο.

Όπως δεν ποθούσε άλλο τίποτα παρά το να αρέση στον Θεό. Τίποτα άλλο από όσα υπάρχουν κι' απ' όσα θα υπάρξουν. Μη σκεφθής πόλεις και έθνη και βασιλιάδες και στρατόπεδα και όπλα και χρήματα και εξουσίες και δυναστείες.

Αυτά δεν τα θεωρούσε ούτε αράχνες. Σκέψου όσα υπάρχουν στον ουρανό και και τότε θα δης το δυνατό έρωτα που είχε για τον Χριστό.

Ο Χριστός ήταν γι' αυτόν το ανώτερο αγαθό, ούτε των αγγέλων την αξία εθαύμασε, ούτε των αρχαγγέλων, συν τε άλλο τίποτα. Πάνω από όλα είχε μέσα του τον έρωτα του Χριστού και κοντά του θεωρούσε τον εαυτό του απ' όλους πιο ευτυχισμένο.

Χωρίς τον Χριστό δεν ευχόταν να βρεθή ούτε ανάμεσα στις κυριότητες, ούτε στις αρχές, ούτε στις εξουσίες*.

Προτιμούσε να είναι ανάμεσα στους τελευταίους και στους κολασμένους και να έχη την αγάπη του στον Χριστό, παρά να είναι ανάμεσα στους πρώτους και στους τιμημένους, χωρίς αυτήν. Γιατί μια ήταν η κόλαση γι' αυτόν, το να στερηθή αυτή την αγάπη. Αυτό ήταν για τον Παύλο γέεννα, αυτό τιμωρία, αυτό αμέτρητα κακά.

Όπως απόλαυσή του ήταν να χαίρεται αυτή την αγάπη. Αυτό ήταν για εκείνον ζωή, αυτό κόσμος, αυτό άγγελος, αυτό παρόντα, αυτό μέλλοντα, αυτό βασιλεία, αυτό υπόσχεση, αυτό αμέτρητα αγαθά.

Κάθε τι που είχε σχέση μ' αυτή την αγάπη, δεν το λογάριαζε ούτε δυσάρεστο ούτε ευχάριστο. Και περιφρονούσε όλα όσα έβλεπε, σαν το σαπισμένο χορτάρι. Οι μανιασμένοι τύραννοι και οι λαοί, ήταν γι' αυτόν κουνούπια. Ο θάνατος και οι

τιμωρίες και χίλια μαρτύρια, ήταν γι' αυτόν παιχνίδια παιδικά. Μα όλα τα υπόφερε για τον Χριστό.

* Κυριότητες, αρχές, εξουσίες, είναι ονόματα αγγελικών ταγμάτων.

Συνεχίζεται

Από το βιβλίο «Ιωάννου του Χρυσοστόμου έργα, τόμος ε', Εγκωμιαστικά (β)», εισαγωγή, μετάφραση, σχόλια, Κων. Λουκάκη. Έκδοση ο Λόγος.